

> delimburger.nl maandag 30 juni 2025

Trouwe fans bezochten de fanciubdag van Pussycat. FOTO LUC LODDER

FANCLUB PUSSYCAT

Voor fans kan *Mississippi* niet vaak genoeg gezongen worden

Vijftig jaar na de wereldhit *Mississippi* en veertig jaar na het einde van de band Pussycat, houdt een fanclub de herinnering nog altijd levend. In Amstenrade voerde zondag nostalgie de boventoon tijdens de - waarschijnlijk laatste - bijeenkomst.

AMSTENRADE

ROB STIKKEL BROECK

Natuurlijk, *Mississippi*. Zodra de eerste tonen van de steelgitaar klinken, verschijnt een glimlach om de mond van de meeste aanwezigen in café Jan van Cep in Amstenrade. Waar anders dan hier, waar nostalgie de inrichting kleurt, moest de fanciubdag worden gehouden van één van Limburgs succesvolste bands.

Het verhaal van Pussycat is welbekend. De band werd begin jaren zeventig gevormd met als middelpunt de drie zingende zusjes Veldpaus uit Brunssum. In 1975 werd *Mississippi* uitgebracht, dat in vijftien landen op de eerste plaats van hitlijsten terecht kwam. In Engeland werd het zelfs de eerste nummer-1 hit van Nederlandse bodem.

Boek

Na het gigantische succes volgden nog enkele goed scorende singles, maar in 1985 was de koek op. In latere jaren staan Toni, Marianne en Betty nog wel eens samen op het podium, maar een heuse reünie komt er niet van. Wel is *Mississippi* opgenomen in het collectieve muzikale geheugen van Nederland. Om dat geheugen een handje te

helpen, schreef Lou Willé, gitarist en ex-man van frontvrouw Toni, enkele jaren geleden een boek over de succesjaren van de band die hij mede oprichtte. Na een Duitse versie is sinds kort ook een Engelse vertaling verschenen. Trots overhandigt Willé de eerste exemplaren in het café.

Besef

„Weet je, dit soort bijeenkomsten hoeft voor mij eigenlijk niet”, zegt Willé in alle eerlijkheid. „Marianne (Veldpaus, red.) haakte me over. Nu ik hier ben, vind ik het toch wel heel leuk. Sommige mensen hebben uren gereisd om naar Amstenrade te komen. Er zit nog steeds leven in het hele Pussycat-gebeuren. Toen wij succes hadden, zat je op een trein die alsmaar doordenderde. Pas jaren later kwam het besef dat we iets unieks hebben gedaan, als Limburgse band.”

Jan van Cep stieft intussen door de zaak die hij vorig jaar aan zoon Pieter overdeed. De krasse zeventiger stond regelmatig op het podium met Pussycat. „Ze kwamen in het begin vaak in het café, ze kwamen tenslotte uit de buurt. En de eerste fanciubdag werd hier 25 jaar geleden gehouden. Mooi dat ze zijn gekomen. Ook manager Eddie Hilberts, een loon. Dat zijn allemaal mooie herinneringen.”

Aan een tafeltje staan Ferdinand Klotz en zijn vrouw. Vanaf het station in Nuth zijn ze naar Amstenrade gelopen. „We komen uit Uden, Brabant”, zegt Klotz die een neef blijkt te zijn van de zusjes Veldpaus. „Daar werd toch wel met trots over gesproken binnen de familie. Ik heb ze sinds het begin gevolgd. Ze zongen ook vaak bij ons in de buurt en ook nu gaan we nog regelmatig op bezoek bij Marianne. Zeker nu dit de laatste keer is, wilden we erbij zijn.” En dan start de muziek in. De zang klinkt een beetje roestig, maar als destem van Marianne is opgewarmd, komen de volgende

tonen van *Mississippi* automatisch door de microfoon. Mede gedragen door het meewiegender publiek.

Emotie

De laatste keer. Vooral Marianne vindt het wel mooi geweest. „Er komt wel een stukje emotie bij kijken hoor. Gisteren was de sterfdag van Betty (middelste van de drie zussen Veldpaus die vorig jaar overleed, red.). Toevallig op de dag van de crematie van Theo (Counmans, drummer in de succesjaren, overleed twee weken geleden, red.). Voor Toni hoeft dit ook niet. Zelf vind ik zo'n dag altijd wel leuk, maar op een gegeven moment is het mooi geweest.”

Dat pikken Pia en haar man Pea Hemsen nog maar mooi even mee. Het echtpaar blijkt uit Denemarken te komen en maakt een rondreis door de omgeving en zagen de aankondiging van de fanciub op Facebook. Met een beetje geschuif in de planning, konden ze een bezoekje brengen aan Amstenrade. Het blijken grote Pussycat fans te zijn. „Al vanaf de beginperiode”, zegt Pia. „Ik kan het niet uitleggen, maar de muziek maakt je in het hart. Die samenhang en dan met de instrumenten erbij.” Pea knikt instemmend en vat het krachtig samen: „Er zit gewoon veel muziek in.”

“

Nu ik hier ben, vind ik het toch wel heel leuk. Sommige mensen hebben uren gereisd om naar Amstenrade te komen.

Lou Willé
Gitarist en mede-oprichter
Pussycat